

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστος και δεύτερος εφημεριώδης χρόνος
στην κλεινόν ιδρυόμενην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσια κ' έξη
κ' έκα γάπη Μπαρμπαλέξη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άν' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομαί για κάθε χρόνο—δ κ τδ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα και' σ τδ χ έρι.

Όγδών Νοεμβρίου και δεκάτη
κ' έ Βασιλίδης μας ήλθε σ' τδ Παλάτι.

Ένωκόσια κ' έξη πτα κ' έφτα,
Παριλαμένο χωρίς χωρατά.

Στόν Ηεσμαζόγλου τόν άσθενή, πού τόσος κόσμος τόν συμπονεί.

Χαρά στον πόυκα λατρευτός από τόν κόσμο τούτο
για τής ψυχής τόν πλούτο.
Αύτός ό πλούτος γίνεται κρηγοριζής βροχή
κ' ό πόνος διακροείται με τών πολλών τόν πόνο,
για αυτόν τά χείλη καθαρές τάνοιζες προσευχή
και πάει μυριόστομη μπρός σ' τού Θεού τόν θρόνο.

Έτσι για αυτόν τόν έρρωστο και μάννας και παιδική
παρακαλούνε τώρα,
πούχει τόν νού τόν πλούσιο και τή χρυσή καρδιά,
τά δού μεγάλα δώρα,
και πάντα συλλογίζεται μέσ' σ' αγαθά τού πλούτου
παραπολύ με τήν καρδιά, και λίγο με τόν νού του.

Χέρια σηκώνονται ψηλά με βουκαρημένο μάτι
και με κατάνυξη ψυχής,
και εθάνουν τόνοι προσευχής
σ' τού πόνου τδ κρεββάτι.

Σέ μιξή αγάπησ κοσμικής, σε μιξή φωνήσ τόν ήχο,
καθένα σ' ήθος συμπονεί, κανείς δέν μένει ξένος,
και λέω τάρ' άλλ' όντας τού Σολωμού τόν στίχο:
ώμορος πλούτος, ήδικός, και κοσμογαπημένος.

Ό Βασιλιάς σ' τή Ρώμη κ' αντίλαλούν οι δρόμοι.

Π.— Λοιπόν έπ' ήγε σ' τή Βουλή,
Φ.— 'Πήγς σ' τήν 'Ιταλία,
κ' ύποδοχάς ιθαύμασε και τόσα μεγαλειε.

Μέσα σ' τή Ρώμη, βρή τολμή,
π' ήγα να δ' ό τόν Βασιλιά,
πού λέν πως π' ήγε για δουλειά.

Μεγάλος ένθουσιασμός
τών 'Ιταλών τών φίλων,
κατέλαβε παροχυσμός
έκ' άκτερον τών φύλων.

Νέας αγάπης άληθούς
μεγάλης συγκίνησης,
κ' άνέκυψαν από βυθούς
αίωνών άναμνήσεις.

Ρώμη κ' 'Αθήνα, μ' ούνοταλή,
έδικές σύμβολα' ψηλά
και τηλαυγούς πολιτισμού και ήν και' σ' τόν αιώνα,
κ' από τδ Καπιτώλιον είδα τόν Παρθενώνα.

Θαρρείς πως άνταλλάσσου φως μιξή δόξης ουρανίας
και νίχης αιώνιας,
κ' έταν σ' τού Καπιτώλιον πλανήσαι τών Λατίνων
άνταπολεις έστεινον.

Κ' έταν σ' αυτόν γουνατηξ
με σέβην άνεωόλιον,
τότε νομίζεις πως πεπαισ
τδ μέγα Καπιτώλιον.

Τά σύμβολα τά συγγή
κάθε λαός τά προσκηνεί
πολιτισμού συγγένου
και δόξα κάθε θρόνου.

Τὰ σύμβολα τὰ συγγενῆ θὰ λάμπουν εἰς τὴν κτίσιν
ἀρρηκτως ἐνωμένα,
καὶ τὸν Αἰνείαν ἔβλεπα μὲ τὸν πατέρ' Ἀγχιόην
νὰ χαίρουσι κ' ἑμένε.

Ἐγκώμια στὸν ἴλιον
τῶν δῶ συμδύλων κάνο,
καὶ σὺν τὸν Οὐβρίλιον
ἔρωα βερούμικε κάνο,
ὅπου βένιτ' ἐν Ἰτάλιαμ, πῶδες καὶ σὺ γνωρίζεις,
ὅπου συχὰ Λατινικὰ μονάχος μουμουρίζεις.

Λίνδα λα τὴν ἄντικθα ἔστ, καὶ ξέρει πᾶς Λατίνος
πῶς βέρει ἀμειψίσεις σὺντ' σεμπιτέρναι, κτήνος.
Καὶ ξέρω, ξόανον μακρὰς κ' ἀπ' ἐπιπέτου κόμης,
πῶς καὶ τὸ μούρις ἐμάθεσ, τὸ μούρις καὶ σεκούρι,
κ' ἔστειλε τηλεγράφημα στὸν Δῆμαρχον τῆς Ρώμης
μὲ ποίησι τὸν Ἀθῆνῶν ὁ Δῆμαρχος Μερκόδρη.

Σ' ἔδωξαν κ' ἄποστολῆς, ἐξ ἀπάλων ὄνυων.
Λατινικὰς Γραμματικὰς Σεμπέλιων κ' Οὐλερίων,
κ' ἐμάθειαις Περούθιας, κ' ἐμάθειαις Σουπῆας,
ποῦ φέρουν καὶ σὲ μαθητὰς καὶ σὲ δασκάλους πείνα.

Εἶδα μὲ φρικὴν τὰς ἀκτὰς
τῆς Αἰθιοπίας τὰς φρικτὰς,
εἶδα τὸ πάλοι Λέτιον,
τὰς στρατιὰς ἐκείνας,
κ' ἔγω μὲ τὸν Οράτιον
ἔβλακα τοὺς Μακίηνας.

Εἶδα τοὺς Αὐτοκράτορας, τοὺς παλαιοὺς Αὐγούστους,
εἶδα δυνάστας, Περικλῆ, τυράντους ἀνηκούστους,
εἶδα καθὼς τὸν Νέρωνα τὴν Ρώμην καιομένην,
κ' ἔβλεψα τὴν οἰκουμένην.

Εἶδα καὶ τοὺς Σικητίωνας μὲ λεγώωνσι στήφ,
πολλὴν χλιδὴν καὶ πλοῦτον,
ἀλλ' εἶδα καὶ τὸν Καίσαρα νὰ πίπτ' ὑπὸ τὰ ξίφη
τυραννοκτόνων Βρούτων.

Κ' ἐκάθισα, βρε Περικλῆ, στὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως
ἀρτιμελῆς κ' ἀέριαιος,
κ' ἔβρήθησα τὴν παρακμὴν ὡσάν Ἰερμιάας
δόξης ἀρχαίας καὶ νεκρᾶς,
καὶ τὰς μεγάλας καὶ μικρὰς
τοῦ κόσμου τρικυμίας.

Εἶδα καὶ τὰ συμπόσια τοῦ κοίλαρ' Αὐκούλου,
καὶ τῆς Λεσβίας τῆς ἐανθῆς ἐπιπέθου τοῦ Κατούλου,
κ' ἄμειους, μέγα Λέσμπια, ἀτρε μπιμπέμουσι εἶπα,
καὶ πᾶς Λατίνος ἔχασκε μ' ἐμὲ τὸν παρακλίπα.

Ἦγα στὸ Καπιτώλιον, Ρωμηοὶ μου πατριῶται,
προσκυνητὰς τοῦ ταπεινοῦ,
καὶ τοὺς Ρωμαίους κεχνηῶς
γὰ κατὶ χήνας ῥώτησα, ποῦ τῶγαν ἴσως τότε.

Καὶ μοῦπανε γι' αὐτὰς πολλοὶ
πῶς τώρα μέσ' στὴ Βουλῇ
τῶν Ἀθῆνῶν κουρηζέζου
κ' ἀδύνακον φωνάζου.

Κ' ἔκει ποῦ μοῦλεγαν αὐτὰ,
βρε Περικλέτο μου Σοφτε,

φωναίς διάφοραις χηνῶν
ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀθῆνῶν
μάθε, φωνάζου, Φασουλῆ,
πῶς Πρόεδρο μὲς στὴ Βουλῇ
θὰ κάνομε τὸν Νικολῆ,

τὸν ῥήτορα τὸν δυνατὸ, τὸν κύριο Λεβίδην,
κ' ὄχι τὸν ἄλλον Νικολῆ, τοῦτέστι τὸν Μπουφίδην.

Κ' ἔδωξ' στὸ Καπιτώλιον,
βρε τέρας ἀποράλιον,
ἀντήχησαν κτυπήματα
βουλευτικῶν κωδῶνων
σὺν τρομερᾷ μηνύματι
κοιλιακῶν κλυδῶνων.

Κ' ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης τὸν Ρωμύλων
ἔστειλα στὸ Ρωμαϊκὸν χαρτισμὸν στομύλου.

Κ' εἶδα μὲ φρικὴν παγερὰν
τὴν Λυκαίαν τὴν τρομερὰν,
τὴν τοῦ Καπιτωλίου,
τὴν πλήρη μεγαλείου.

Μόλις τὴν ἐπλησίονα τρομέρα τὴν ἐβρίσας
καὶ τὴν οὐρᾷ τῆς μάξιμης κ' ἐμπρὸς μου παραμέρισα,
κ' ἔγω τῆς εἶπα Δάκαινα, τοσοῦτον δόξα μὲναι,
γιατ' εἶσαι τρομακτικὴ
Καὶ μούπε πῶς τὴν τρομακτικὰ κώσαματα βατράχων
ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τὸν φωτόβλιον βράχων.

Μὴν τρέμει, Δάκαινα παλῆ,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα
χαίρειτ' ἐν ἀμαίον.

Καὶ κύτταξ' ἐν ἐν πομπῇ
πρωτεύουσαν θά μ' ἔβλεψ' ἡ
τῶν ἀδελφῶν Ρωμηῶν.

Στὸ Κυρηναίον πατεῖ μετὰ χροσῶν τεθρίππων
κ' ἀελοπόδων ἵππων.
Γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα
στεφάνια καὶ μουκίτια,
γι' αὐτὸν λαλούμενα, βρολιὰ,
κιθάρας κ' ὄργανετα.

Τὰ πλήθη συναρπάζονται,
περνοῦν φρουροὶ ὄρατοι,
καὶ τοὺς Ρωμηῶν ἀσπάζονται
περιγυρῶντες Ρωμαῖοι.

Μετὰ χαρτῆς μου βλέπω στὸ πόδι
λαὸν γενναῖον κ' ἐνθουσιώδη,
λαὸν παθόντα πολλὰ παθήματα,
ποῦ τὸν ἐμπέσω μόνον ἀσθένιατα.

Λαὸς τῶντι καρδίᾳ θερμῆς
μὲ φωτοστέρων ἐλευθερίας,
λαὸς φουρξίος καθὼς κ' ἐμῆς
ὕπὸ τὸν ἥλιον τῆς μεσημέριας.

Σὲ ροδοχρῶσους πλανῶν ἀιθέρας
καὶ μεγαλείων ὄνῳ συντρίμματα,
μὲ κ' ὁ Ριτωσῶτης ἐκ τῆς Καπρέρας
στέλλει στὸ Στέμμα μεγάλα ρήματα.

**Λεβίδης Νικόλας
Πρόεδρος της Βουλής.**

Πάλλει τὸ στήθος μου κι ἀγκαλιὰ,
'στὸν Γαριβάλδη πῶτα τὰ χρόνια...
ἐρρωβρογίωνα, καὶ λιμπιερὸ,
Σάντα Λουτσία καὶ μακαρόνια.

Μία μπάλλα Φιορεντίνα,
παίζουσε τὰ μάγουλινα,
μια μπάλλα, Πιερλιέτο,
οὐρὲς μπρός με τὸργάντο.

Βλέπω τὴν τραγὴ σωρεία
ταμναδῆς νὰ μεε κάρη,
νὰ σοὺ κι' ἡ Κυβαλερία
Ρουετικίνα τοῦ Μασκάνι.

Βλέπω καὶ τῆς θρῆ Κορώναις
τὰ περὸν ἀδελφωμένους,
καὶ τῆς Ρώμης ἡ Μαργαρίτας
τῆς κυττάουσι λιγαμένους.

Ὅλα ἡ Ρώμη σπρωγῆ καὶ κινεῖται,
προσφωνήσεις, τραπέζια, κυνήγι,
τῶν Ρωμηῶν ἡ Κορδὴ ἀμυγνίται,
καὶ κερὸν ἀν' τῆς καίει νὰ εἴρη.

Κυνηγοῦνε κι' οἱ ἄρῃ Βασιλεῖς,
ἀντιλόπιες καὶ τῶν θηράματα,
καὶ στὰς θόρας κυττῆ τῆς Βουλῆς,
θεσιθῆρας δυστήνους με κλέμματα.

Μούτρα σιδερόνουνται,
τὶ χαλὰ ποὺ σφάνουνται.

τί κρεσσὲ ποὺ γίνονται,
τί προπόσεις γίνονται.

Ἄνθ' θάλλουν καὶ φωτὲ
καὶ μυρίζουν σαγητὰ,
καὶ περιστάνται κι' οἱ Ρέμοι
κι' οἱ Ρωμῶλοι, βρὲ βερδῆν.

Βίβα λὰν Ἰτάλια
μὲς, στὰ Κυρμέλια,
βίβα λὰν Γαρέτσια
μὲ τὰ κοκορέτσια.

Βίβα λὰν κι' ὁ Σκουῖες,
βίβα λὰν κι' ὁ Τυτόνι,
γίνονται κοινὲς μετὰς
κοκορέτσια, μακαρόνια.

Καίρε, Ρώμη τοῦ Ρωμῶλου,
κι' ἐμοὶ τῶρα τοῦ ἐτωμῶλου
δέξου τοὺς χαιρετισμοὺς
καὶ τοὺς ἐδουσιασμοὺς.

Στέκο καὶ παρακλιῶ
νὰ εἰσῆγῃ κι' ὁ Ρωμῶλος,
τὸ Ρωμαῖνιο μαλαῶ,
πὸνται χαλκωμένους μολῶ.

Π. — Κι' ἐγὼ τῆς Ρώμης ἔτραξα μὲς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας
κι' ἐξῆλθον Ἀυτοκράτορας καὶ παλαιῶς Μαυρίνας,
Τῆς Μασσαλίνης ὄψητα, οἱ κατακομῆδες μπῆλα,
καὶ Λατοῦρας, βρὲ Φατσολῆ καὶ Βασιτρικίνας Βοῦλα.

Κι' ἐγὼ ποὺ λὲς ἀγνώριστος καὶ μόνος ἐπλανώμην
 ὅσπιν αἰώνιαν Ρώμην,
 καὶ σύνοφρος καὶ σιωπῶν
 εἶδα τὴν Ρώμην τὸν Πάπῶν.

Ἐξέστην μὲ τὴν μουσικὴν ἐπουρανίου μέλους,
 μὲ Ραφαήλους' μίλησα καὶ Μιχαὴλ' Ἀγγέλους,
 καὶ τοὺς Βοργίας' γῶρισα μαζί με τὴν Λουκρέτσια
 κι' ἄκουσα τὴν Ἰταλία νὰ σοῦξ' ἤριββα Γαρέτσια.

Καὶ τῶν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆ τὸν κούταξα νὰ στέχη
 ὅσοι Βίκτωρος' Ἐμμανουὴλ τὸ δοξασιμένο μῆμα,
 καὶ στέφανον ἀμάραντον ὅσπιν μνήμην του νὰ πλέκη,
 ποὺ τόσο τὴν ἐξόμνησε καιροῦ μεγάλου ρίμα.

Κι' ἐγὼ ὅσπιν τάφον' οἴμωσα, ποὺ λάμπ' εἰς τοῦτον ἥλιος
 εὐκλείας ἀθανάτου,
 κι' ἐφώναξα ἔμπροστά του:

Ἐμμανουὴλ ἂν εἰς καλοῦν, ἀλλ' εἰς Ἐμμανουήλιος,
 γιατί τὸ Πεδερόντιον νὰ μεγαλώσῃ φρόντισες
 μαζί μ' ἐκείτον τὸν Καβούρ, κι' ἐξήστραψες κι' ἐβρόντησες.

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὸ, ψωρίτη,
 ζήτησα τὸ μῆμα νάβρω
 τοῦ Καβούρ τοῦ μακαρίτη,
 καὶ μὲ στήθος τοῦπα λαβρο.

Καὶ τὴν μνήμην τὴν δικὴν σου, τὴν σεπτὴν καὶ δαιμονίαν,
 μ' ἔδους τὴν διαφυλάττω καὶ μεγάλην κι' αἰώνιαν.
 Δέξου θαυμασιόν, Καβούρ, κι' ἀπὸ μένα τὸν μουμούρη,
 ἂν καὶ ὅσπιν Ἑλλάδα τώρα
 πλημμυρεὶ Καβούρ πληθώρα,
 ποὺ πηγαινῶν σὰν καβούροι.

Ἄκουσα τὸν Βασιλῆ μας γιὰ πολλὰ, βρε Φασουλῆ,
 τοῦ Τιτόνι νὰ μίλη.

Ἄκουσα θεράπει προπόσεις,
 μὰ κι' ἀγάπης ἐπιδηλώσεις
 εἶδα μὲ τὸ παραπάνω
 καὶ σ' αὐτὸ τὸ Βατικάνο.

Εἶπα χάσει τὸ μοσλὸ μου,
 κι' ἔκανε τὸ κούτελό μου
 μὰ σκουδαία καραμπόλα
 μὲ τὸν Φλάρο τὸν Ρομπόλα.

Ἐφορούσα φουστακέλιας, καὶ τὸ τρίπο μου τσαρούχι
 τὸ θαυμάζανε τιτλοῦχοι
 τῆς Αὔλης καὶ μεριστῆνες
 καὶ Πατρικίαις Ρωμάνικας.

Μὰ κι' ὁ κύριος Τιτόνι
 τόβλεπε καλὰ καλὰ,
 κι' ἔλεγε γι' αὐτὸ πολλὰ
 μ' ἐνθουσιασμὸ, κωθῶν.

Φ. — Ἀληθινῆς ὑποδοχῆς τρικοῦδερτη παράτα
 γιὰ τὸν Ρωμῶν τὸν Βασιλῆ τὸν δημοκρατικῶν...
 καὶ μὲ τὸν Γκαλλί' μίλησε καὶ τὸν Γεροταφράτα,
 καὶ τὸν Ἑλλιά' γῶρισε, παπῆ Καθολικό.

Καὶ τοῦτος ὁ Φραγκόπαπας χάνει γιὰ μῆς τὸν νοῦ του,
 κι' εἶναι Ρωμῶν Καθολικὸς πρὸ χρόνων ἐκεῖ πέρα,
 καὶ ποδὸς τὸ ζέρει, Περικλῆ, κι' ἡ γνωριμία τούτου
 ἂν χρήσιμος ὅσο κράτος μας δὲν γίνῃ καμμιὰ μέρα.

Κι' ὁ Πάπας Πιὸς ὁ σεπτὸς, ποὺ νὰ χέρι τὴν εὐχή του,
 τὸν Βασιλῆ μας σκαλεῖωσε μὲ τὴν ὑποδοχὴ του.
 Ἐκόσμη τὸ κεφάλι του τῆρα διαμαντῆνα
 κι' ἐγὼ βραστούσα, Περικλῆ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γενεά.

Φλάροι πολλοὶ μ' ἐγνώρισαν,
 τοῦ φίλησα τὸ χέρι,
 καὶ τοῦπα πῶς ἐχωρίσκαν
 οἱ δύο συμπεθέροι,
 καὶ ντὲ προφόντις ἐκραξε πῶς γρήγορα ὅσο ροῦτον
 θὰ πάθῃ τὸ Ρωμαϊκὸ χωρὶς νὰ πᾶσῃ ποῦτον.

Ἐτὸν Βασιλῆ μὲ χάρι τὸ ζῦλενο ζευγάρι.

Καλὸς ἦλθε, Βασιλῆ,
 μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,
 σὶ δεχόμεθα κι' ἐμῆς
 μ' ὄλη μας τὴ φαμελιά.

Εἶδες καὶ τὸν Πάπα Πιὸ, Φλάρους καὶ Καγκελαρίου,
 καὶ κρατῶν τρανοῦς κυρίου.
 Τοῦ λαοῦ τῆς Ἰταλίας τὰς ἐπισημίαις ἄκου.
 τώρα λένε τὰ ταξείδια πῶς δὲν γίνονται τοῦ κάκου,
 κι' ἔναν Πάπα νὰ γνωρίσῃς κι' ἔναν Φλάρο σπανογέννη
 πάντα ἀποπο κέρους βγαίνει.

Γιὰ πολλὰ ζητήματά μας ἔκανες συνομιλία,
 εἶπες γιὰ τῆς Ἐκκλησιας μας, εἶπες καὶ γιὰ τὴ Σχολεία,
 κι' ἔλοι σὺπαπ πῶς θὰ κάνουν ὅ, τι θέλεις, φθάνει μόνον
 Ἄρκουδιάρηδες νὰ γέροντον τὸ πετοὶ τὸν Μακεδόνω,
 κι' ἐμῆς σκιδόντας μὲ τρῶμ' ἔμπρὸς τοῦς Κρούμους, Βασιλῆ,
 δίχως ἄμυνα καμμιὰ νὰ μὴ βγάζωμε μιλιὰ.

Ὅμως Σὺ βεβαίως θάπεις
 πῶς κανεῖς τὸν δολοφόνου
 δὲν θὰ τοὺς ἀφήτῃ μόνους
 γιὰ νὰ μᾶς πατοῦν τῆς κάπαις.

Ὅσο Σὺ περιηγεῖσθ τῆς Εὐρώπης τὰς Αὐλάς
 μ' ἐκδηλώσεις συμπαθείας θερμοτάτας καὶ πολλὰς,
 τόσο πρόσφυγας ἀπέψ' οὐδαλοῦσαν τὰ βαπόρια,
 ἄκαμωσαν καὶ τοῦ Κορρηάτη μερικὸι περιφανεῖς,
 κι' ἔδοκιμασε κι' ὁ Κόντης μὲ μεγάλην οὐτοχόρρα
 γιὰ τοὺς διακροσθημένους καὶ τοὺς ἐξ' ὄμογενεῖς.

Καλὸς ἦλθε, Βασιλῆ μᾶς... τρῶμς χάσινο φωμαί,
 κι' ἔλοι λὲν πῶς ἠεφαλίση προφανεῖς ἢ συνδρομῆ
 καὶ τῆς φίλης Ἰταλίας
 σὰν κι' ἐκείνη τῆς Γαλιτίας.

Βίβα λοιπὸν Ἰταλία καὶ Γαρέτσια συγχρόνως,
 βίβα τοῦ νέου Βίκτωρος, μὰ κι' οἰκίος μας Θρόνος,
 κι' ἔν σήμερα συμφέροντα χωρίζουνε τὰ κράτη,
 πλὴν ἀδελφόνου τοὺς λαοὺς μνημῆτα σὰν τοῦ Φράττη.

Καλὸς μᾶς ἦλθε, Βασιλῆ, νὰ ὄβῃ Ρωμῶν καμωματα,
 νὰ μᾶθῃ πῶς ἐσφύρωσαν καὶ ὄβῃ καινούρια κόμματα.
 Κατόπιν τῶσαν ταλειῶν μᾶς ἦλθε εἰδὸ πέρα,
 ποὺ σάχλα διαβλέπεται,
 κατόπιν ὄμους Τυρρηγῆς ἢ Καθαρῆ Δαυτέρα
 πάντα μὲ σάχλαις ἔσεται.

Καλὸς μᾶς ἦλθε, Βασιλῆ, νὰ λείψω συμφοραί,
 κι' ἔλοι μᾶς Ἰταλίζομε καὶ Βίβα λέμ' ἔλ Ρε.

Ἀπόψε περὶ Μορέας διάλειξις θὰ γίνῃ
 ἀπὸ τὸν εὐλαλον Ὄσπη ὅσο Σπῆλιότιτ, ποὺ θὰ μείνῃ.

Νίκου Καλογεροπούλου διηγήματα ποικιλία,
 χαριεστάτου βιβλίον, Ἠμερολογίου Φύλλα.

Ὁ ρέκτης Βίττα Ροῦτσος μετὰ πολλῆς σοφίας
 ἐδοῦσται σπουδαίαν Σχολὴν Στενογραφίας.